

Ejnye, Makovecz!

VISSZHANG - LVI. évfolyam, 37. szám, 2012. szeptember 14.

Lipovecz Iván mindig figyelemre méltó *Vakujában* (ÉS, 2012/32., aug. 10.) azt írja: „Jellemző az igazán hozzáértők hozzáállására, hogy például Makovecz Imre, aki az egész országot megszórt a régmúltba révedő épületeivel, és aki itt lakott a Kecske közben, semmi érdemivel sem rukkolt elő (azon kívül, hogy a saját házát megépítette) az újlaki rekonstrukció dolgában.”

1. Makovecz Imre sohasem lakott a Kecske közben, ott ugyanis az építészeti irodája volt. Hogy hol élt? Budán, a Fadrusz utcához közel, a Villányi út 8.-ban.

2. Hogy miért nem állt a sarkára Újlak ügyében? Mert senki sem tartott igényt a tanácsaira. Köztudott, hogy a Mesternek nincs Budapesten középülete. Halálos betegen is tiltakozott a Móricz Zsigmond körtéri villamosmegálló szörnyű esőbeállója miatt – mindhiába. Ő megmondta nekem, hogy a Nemzeti Színházat sem pályázza meg. Kérjék föl! Ez nem beképzeltség, hanem rang. Ott volt a világ tíz legnagyobb építésze között. Húszéves a hatalmas Sevilla-siker. (Amúgy Ráday Mihály mint a Budapesti Városvédő Egyesület elnöke nem győzött tiltakozni minden Újlakon történő dilettantizmus ellen, de az ő véleményét sem vették figyelembe...)

3. Egy félmondatban nem lehet elintézni egy korszakos építész munkásságát. Tessék írni róla egy kimerítően gazdag tanulmányt! Amúgy meg, mi is a modern? Pilinszky szerint: „az idő teljes drámájának a megélése.” Így aztán a „régmúltba révedés” a visszájára fordul!

És még mi mindent tudott Makovecz, érdemes elolvasni beszélgetés-esszémet vele, *A hét torony őrizője* címmel. (Magyar Elektronikus Könyvtár – *A gondolat birodalma*).